

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 564/2024
13.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Андреја Миљковића и других, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246а став 2. КЗ у вези члана 33. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Андреја Миљковића, адвоката Душка Вилотијевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 19/23 од 14.07.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 695/23 од 29.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Андреја Миљковића, адвоката Душка Вилотијевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 19/23 од 14.07.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 695/23 од 29.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 19/23 од 14.07.2023. године, у ставу првом, окривљени Андреј Миљковић и окривљени Милош Банковић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246а став 2. КЗ у вези члана 33. КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, па им је суд претходно за кривично дело из члана 246а став 2. КЗ у вези члана 33. КЗ утврдио казне затвора у трајању од по 2 (две) године, а за кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. у вези члана 33. КЗ казне затвора у трајању од по 2 (две) године, и применом одредбе члана 60. КЗ осудио их на јединствене казне затвора у трајању од по 3 (три) године и 10 (десет) месеци, у које им се урачунава време проведено у притвору од 14.09.2022. године до 14.07.2023. године. Окривљеном Андреју Миљковићу је, на основу члана 87. КЗ, изречена мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци пресуде. На основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљени Андреј Миљковић и Милош Банковић су обавезани да

суду на име паушала плате износе од по 10.000,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, као и да надокнаде трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Истом пресудом, у ставу другом, према окривљеном АА на основу члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, изречена је васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства уз посебну обавезу укључивања у појединачни или групни третман у одговарајућој установи или саветовалишту и поступање по програмима рада који су за њега сачињени у тим установама. Изречена васпитна мера може трајати најмање шест месеци, а највише две године, и о њеном престанку суд ће одлучити накнадно, док је посебна обавеза изречена у трајању до једне године, с тим да ће суд накнадно одлучити о њеном престанку, а окривљени је упозорен да уколико не изврши посебну обавезу иста може бити замењена другом посебном обавезом односно другом васпитном мером.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 695/23 од 29.01.2024. године одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу, браниоца окривљених Андреја Миљковића и АА, адвоката Душка Вилотијевића и браниоца окривљеног Милоша Банковића, адвоката Слободана Булатовића, и пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 19/23 од 14.07.2023. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Андреја Миљковића, адвокат Душко Вилотијевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи побијане пресуде „у делу који се односи на кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. у вези члана 33. КЗ, а самим тим и одлуке о казни“.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Андреја Миљковића, доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Андреја Миљковића, адвокат Душко Вилотијевић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијана првостепена пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, а без којих не би биле донета иста пресуда.

Незаконите доказе, према наводима захтева, представљају записници о препознавању лица од 15.09.2022. године сачињени у службеним просторијама ПУ Крагујевац где су оштећени ББ и ВВ препознали окривљеног Милоша Банковића и окривљеног Андреја Миљковића као извршиоце кривичног дела описаног у ставу другом изреке првостепене пресуде, односно записник о препознавању лица од 16.09.2022. године, када су као извршиоца истог кривичног дела препознали окривљеног АА. Наведене доказне радње, по мишљењу браниоца, обављене су у супротности са одредбом члана 90. ЗКП која јасно налаже да се препознавање лица врши заједно са другим непознатим лицима чије особине су сличне онима које је сведок описао, а што у конкретной ситуацији није био случај. Ово имајући у виду да су оштећени ББ и ВВ пре препознавања описали да је једно од лица које их је напало носило хируршку маску и шортс, након чега у врсти за препознавање ни једно од лица није носило ни хируршку маску ни шортс, па је, према мишљењу браниоца, нејасно како су обојица оштећених са 100% сигурношћу препознала окривљеног Андреја Миљковића. Ниједно од лица у врсти за препознавање, осим окривљеног Милоша Банковића, није имало гипс на десној руци, што је опис који су дала обојица оштећених, па је и његово препознавање обављено супротно одредби члана 90. ЗКП. Исто важи и за препознавање окривљеног АА, који је једини у врсти за препознавање носио мајицу са кратким рукавима, при чему га је оштећени ББ непосредно пре препознавања и видео са везаним рукама, а што по мишљењу браниоца представља грубо кршење законских одредби о препознавању лица које је одбрана истакла у виду примедби на сваком од записника, па су такви записници морали бити издвојени из списка предмета као незаконити докази.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 100. ЗКП прописано је да ће се ако је потребно да се утврди да ли сведок препознаје одређено лице или предмет, односно њихове особине које је описао, препознавање обавити у складу са чланом 90. овог законика. Одредбом члана 90. став 1. ЗКП прописано је да ће се ако је потребно да се утврди да ли окривљени препознаје одређена лица или предмет, односно његове особине које је описао, окривљеном показати то лице или предмет заједно са другим њему непознатим лицима или предметима чије су основне особине сличне онима какве је описао.

Из наведених законских одредби произилази да се приликом препознавања сведоку показује окривљени са још неколико њему непознатих лица, чије су основне особине сличне онима које је описао, што би подразумевало да лица у врсти по свом опису не одступају значајније по старосној доби, висини, тежини, телесној конституцији, боји и дужни косе, боји тена, сличности гардеробе и др. Дакле, потребно је обезбедити да су основне особине лица довољно сличне особинама које је сведок описао.

Из списка предмета и то четири записника о препознавању лица МУП РС, ДП, ПУ Крагујевац, Полицијска испостава Крагујевац ЕДД број 485201/2022 свих од 15.09.2022. године и односно два записника о препознавању ЕДД број 485201/2022 оба од 16.09.2022. године произилази да су доказне радња препознавања лица-окривљеног Андреја Миљковића, окривљеног Милоша Банковића и окривљеног АА од стране сведока оштећених ББ и ВВ, обављене у складу са одредбом члана 100. став 1. у вези члана 90. став 1. ЗКП. Ово из разлога што из наведених записника јасно произилази да

су овој доказној радњи присуствовали јавни тужилац, овлашћена службена лица ПУ Крагујевац и браниоци окривљених, као и да су пре самог препознавања оба сведока оштећених на записницима дала детаљне описе лица за која постоји основ сумње да су извршила кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, те да им је затим, у просторији специјално намењеној за ту сврху, показано по пет лица у врсти за препознавање, након чега су обојица са несумњивом сигурношћу од 100% препознала окривљене као лица која су извршила предметно кривично дело. Све записнике о препознавању лица потписали су јавни тужилац, сведоци оштећени, овлашћена службена лица и браниоци окривљених, који су пре потписивања изнели неке од примедби на које у поднетом захтеву за заштиту законитости указује бранилац окривљеног Андреја Миљковића, адвокат Душко Вилотијевић. У контексту изнетих примедби, суд је имао у виду да из списка предмета произилази да је првостепени суд у доказном поступку извршио увид у фотографије лица која су оштећеном ББ, односно оштећеном ВВ, показана у врсти са окривљеним Милошем Банковићем, и да је одбио предлог одбране да се записници о препознавању лица-окривљеног Милоша Банковића издвоје из списка предмета, налазећи да су наведени записници сачињени у свему у складу са одредбама члана 100. у вези члана 90. ЗКП.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је доказна радња препознавања лица-окривљеног Андреја Миљковића, окривљеног Милоша Банковића и окривљеног АА од стране сведока оштећених ББ и ВВ обављена у складу са одредбом члана 100. став 1. у вези члана 90. став 1. ЗКП и да су самим тим записници о предузетој радњи препознавања лица законити докази.

Према томе, околности на које бранилац окривљеног Андреја Миљковића, адвокат Душко Вилотијевић, у поднетом захтеву указује оспоравајући сличност гардеробе лица која су сведоцима оштећеним предочена са окривљенима током препознавања, односно ношење гипса и хируршке маске, у конкретном случају, не доводи у питање законитост ове доказне радње, па Врховни суд налази да побијане пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Преосталим наводима браниоца окривљеног Андреја Миљковића, адвоката Душка Вилотијевића, у којима се као незаконити докази означавају искази сведока оштећених ББ и ВВ са главног претреса у деловима у којима су појашњавали описе које су изнели пре препознавања, односно у погледу питања на која су одбили да дају одговоре, према налажењу Врховног суда, не оспорава се законитост њихових исказа, већ веродостојност и поуданост њихових исказа и оцена суда о њиховој прихватљивости, а у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања, изношењем сопствене тврдње браниоца да су искази сведока оштећених нелогични, нејасни и контрадикторни.

Правилност утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, бранилац окривљеног Андреја Миљковића доводи у питање и осталим наводима којима образлаже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју у захтеву очито само формално означава, обзиром да оспорава чињенична утврђења нижестепених судова у погледу радње извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323. став 3. у вези става 2. и 1. КЗ у вези члана 33. КЗ.

Међутим, како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља законски разлог из члана 485. став 4. ЗКП због ког окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни суд се није упуштао у разматрање изнетих навода.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Андреја Миљковића, адвоката Душка Вилотијевића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**